

Arrest

nr. 200 027 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 maart 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 maart 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26B).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 20 april 2007 een beslissing tot bevestiging van weigering van verblijf.

1.4. Verzoekster diende op 29 september 2008 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verklaarde op 18 november 2008 de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk. Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13) genomen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 28 mei 2010 verworpen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 168).

1.6. Verzoekster diende op 24 maart 2009 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 februari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Beide beslissingen werden bij arrest van de Raad van 11 september 2014 vernietigd (RvV 11 september 2014, nr. 129 183).

1.8. Verzoekster diende op 11 december 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 15 juni 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.10. Verzoekster diende op 28 februari 2017 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 april 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 april 2017 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 9 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: L.(…), L.(…) G.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als L.(…) L.(…) G.(…),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

**Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

**4 de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 29.06.2015.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt daarbij als volgt:

"(...)

Er wordt een termijn van nul dagen toegekend ter uitvoering van het bevel waarbij wordt verwezen naar art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

Deze paragraaf luidt als volgt (eigen onderlijning):

(...)

Verweerder beschikt over een tweeledige discretionaire bevoegdheid. Enerzijds kan ze in bepaalde gevallen afwijken van de termijn zoals bepaald in §1. Door het woordgebruik 'kan' wordt duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover verweerder beschikt.

3

In het laatste lid wordt voorgeschreven dat de beslissing een termijn van minder dagen of geen enkele termijn bepaalt. Opnieuw beschikt verwerende partij hierover een discretionaire bevoegdheid gezien zij kan een termijn tussen zeven en nul dagen kan opleggen.

Gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid, dient verwerende partij in die zin te motiveren; een loutere verwijzing naar een voorafgaande beslissing volstaat niet om het bevel te motiveren.

De beslissing motiveert in casu nagenoeg niet. Er wordt verwezen naar het bevel dd. 15.06.2015.

Hiertegen is echter nog een beroep bij uw Raad hangende. Bovendien ontslaat het bestaan van een bevel haar niet van de verplichting om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid afdoende te motiveren."

In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster verwoordt haar tweede middel als volgt:

"(...)

Eerste onderdeel

Art. 74/13 Vw. luidt als volgt:

(...)

Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

**!Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).*

4

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015,

Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie."

Verweerder is op de hoogte van de sociale integratie en het netwerk van verzoekster. Zij diende immers op 27.02.2017 een aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. in. Verweerder ging eveneens op 18.04.2017 over tot een beslissing inzake deze aanvraag, namelijk tot de onontvankelijkheid. Verzoekster haalde in deze aanvraag haar sociale integratie als volgt aan:

"Verzoekster is bijzonder goed geïntegreerd, zowel op sociaal als cultureel vlak. Zij heeft inmiddels gedurende de tien jaar dat ze in België verblijft een uitgebreid netwerk uitgebouwd.

Betreft haar sociale integratie legt zij verklaringen voor die aantonen dat zij sterk sociaal verankerd is en dat zij een persoon is waarop gerekend kan worden. Zij wordt door verschillende personen als steun en toeverlaat beschouwd en als bijzonder aangenaam, behulpzaam en sociaal ervaren (zie stukken 10-11). Ten gevolge van dit sociale netwerk slaagde zij er in om zonder enige hulp van de Belgische staat een leven uit te bouwen (zie stuk 8).

Bovendien heeft zij nooit strafbare feiten gepleegd (zie stuk 9). Zij heeft dan ook geen enkele moeite om zich te houden aan de regels die gelden in haar nieuwe thuisland België. "

Een netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 omschreef het EHRM dit als volgt:

"95. The Court further observes that the case-law has consistent/y treated the expulsion of long-term residents under the head of "private life" as well as that of "family life", some importance being attached in this context to the degree of social integration of the persons concerned (see, for example, *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-1, pp. 88-89, §§ 42 - 45). Moreover, the Court has recognised that Article 8 applies to the exclusion of displaced persons from their homes (see *Cyprus v. Turkey* [GC], no. 25781/94, § 175, ECHR2001-IV)

5

96. As regards the facts of the present case, the first applicant arrived in Latvia in 1959 when she was only one month old. Until 1999, by which time she was 40 years of age, she continued living in Latvia. She attended school there, found employment and married. Her daughter, the second applicant, was born in Latvia in 1981 and lived there until the age of 18, when she was compelled to leave the country together with her mother, having just completed her secondary education (see paragraphs 16 and 46 above). It is undisputed that the applicants left Latvia against their own will, as a result of the unsuccessful outcome of the legal proceedings concerning the legality of their stay in Latvia. They were thus removed from the country where they had developed, uninterruptedly since birth, the network of personal, social and economic relations that make up the private life of every human being. Furthermore, as a result of the removal the applicants lost the flat in which they had lived in Riga (see paragraphs 32 and 46 above). In these circumstances, the Court cannot but find that the applicants' removal from Latvia constituted an interference with their "private life" and their "home" within the meaning of Article 8 paragraph 1 of the Convention."

Uw Raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning): "Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46)."

Verzoeker verblijft al sinds 2007 ononderbroken in België. Zij heeft hier inmiddels een groot netwerk opgebouwd.

Er is duidelijk sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en

het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verzoekster erkent de beoordelingsmarge van verweerder. Verweerder diende bij het overgaan tot bestreden beslissing echter wel op zijn minst na te gaan of bestreden beslissing geen schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekster.

Tweede onderdeel

Verzoekster haalde in haar aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. verschillende keren aan dat er in haar land van herkomst gevaarlijke evoluties gaande zijn

Dergelijke ontwikkelingen wijzen op een eventueel risico van een schending van art. 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (RvV nr. 148 318 van 23 juni 2015).

Verzoekster gaf in haar aanvraag op basis van art. 9bis Vw. te kennen dat er redenen zijn om aan te nemen dat er dat zij in het land waarnaar zij zou moeten terugkeren, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling. Verzoekster lichtte in haar aanvraag de actuele omstandigheden in Congo en het risico dat zij loopt indien zij moeten terugkeren.

Zij voegde bij de aanvraag immers een rapport van Human Rights Watch en het Belgische reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met deze risicovolle situatie voor de verzoekster.

Derde onderdeel

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

"Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

8

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38)(eigen onderlijning):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, maar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...).

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Indien verzoekster was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing. Er is immers sprake van een sterk netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten, waarvan verweerder op de hoogte is en dat wordt beschermd door art. 8 EVRM.

10

Verzoekster diende immers op 27.02.2017 een aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. in. Verweerder ging op 14.04.2017 over tot een beslissing inzake deze aanvraag, namelijk tot de onontvankelijkheid.

Verzoekster haalde in deze aanvraag uitgebreid haar sociale integratie aan (vgl. supra).

Een netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In navolging van onder andere arrest *Slivenko/Letland* (GK) van 09.10.2003 van het EHRM merkte uw Raad in arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 hierover het volgende op:

"Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46)."

Verzoekster werd nooit gehoord, noch uitgenodigd om omtrent dit privéleven enig standpunt in te nemen.

Bovendien loopt verzoekster, gelet op de actuele ontwikkelingen in Congo, het risico op een schending van art. 3 EVRM. Hoewel zij dit toelichtte in haar aanvraag, is verzoekster nooit gehoord om hieromtrent enige toelichting te geven.

Mocht verzoekster zijn gehoord, zou zij hebben kunnen wijzen op het privéleven dat zij heeft opgebouwd. Vermits het belang van een dergelijk privéleven, gewaarborgd door art. 8 EVRM, groot is, zou verweerder dit met de nodige zorgvuldigheid hebben moeten beoordelen. Bovendien had zij kunnen wijzen op het risico op een schending van art. 3 EVRM. Derhalve zou verweerder naar alle waarschijnlijkheid zijn overgegaan tot een andere beslissing."

In een derde en laatste middel haalt verzoekster artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) aan, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verwoordt haar derde middel als volgt:

"(...)

Bestreden beslissing werd afgeleverd op dezelfde dag als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art. 9 bis Vw.

Logischerwijs kan bestreden beslissing als een gevolg van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis Vw. worden gezien.

In de aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. dd. 27.02.2017 werd het volgende gesteld:

"Naast artikel 9bis vreemdelingenwet wordt dit verzoek ook uitdrukkelijk gesteund op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven:

Artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

"(...)

Zij haalde dus uitdrukkelijk art. 6.4 Richtlijn 2008/115/EG aan. Verzoeker was dus wel degelijk op de hoogte van haar schrijnende situatie en haar verzoek hiermee rekening te houden.

De situatie van verzoekster valt binnen het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Derhalve dienen de autoriteiten na te gaan of zij zullen overgaan tot het afgeven van een terugkeerbesluit en tot het volgen van een terugkeerprocedure. In deze context dient zij te onderzoeken of er sprake is van een schrijnende situatie.

12

In het arrest *El Dridi* stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de Terugkeerrichtlijn het volgende (eigen onderlijning):

"Volgens vaste rechtspraak kunnen particulieren, wanneer de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten of dit op onjuiste wijze heeft gedaan (zie in die zin met name arresten van 26 februari 1986, *Marshall*, 152/84,

Jurispr. blz.723, punt46, en 3 maart 2011, Auto Nikolovi, C-203/10, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 61)."

Art. 6.4 Terugkeerrichtlijn is duidelijk en nauwkeurig. Het artikel bepaalt immers duidelijk dat:

In schrijnende gevallen

- De lidstaten de mogelijkheid hebben ('kunnen')*
- Een verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot verblijf te geven*
- Op basis van humanitaire of andere redenen: humanitaire redenen vallen er duidelijk onder.*

Gezien artikel 6.4 Terugkeerrichtlijn nog niet is omgezet in Belgische wetgeving en het artikel onvoorwaardelijk en nauwkeurig is, is deze bepaling rechtstreeks toepasselijk in de Belgische rechtsorde.

Alvorens te besluiten dat een illegaal verblijvende derdelander het voorwerp moet uitmaken van een terugkeerbesluit en de daarop volgende terugkeerprocedure, dient verweerder de betrokkene te horen en te onderzoeken of er geen sprake is van een schrijnend geval. Indien dit het geval is, kan verweerder beslissen om de betrokkene die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Verweerder heeft besloten dat de aanvraag op basis van art. 9bis Vw. onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland'.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. nooit beoordeeld of er sprake is van een schrijnende situatie. Bij bestreden beslissing heeft zij eveneens nagelaten dit te doen."

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2015. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt inderdaad bij het toepassen van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet over de mogelijkheid om een termijn om het grondgebied te verlaten te bepalen tussen de nul en de zeven dagen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er aangaande de termijn die aan verzoekster *in casu* wordt opgelegd wel degelijk afdoende gemotiveerd waar de bestreden beslissing onder de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet stelt dat "(...) Betrokkene (...) geen gevolg [heeft] gegeven aan het bevel om het grondgebied te

verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 29.06.2015. (...)” Het feit dat er nog een beroep hangende is bij de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2015, doet aan de motivering niets af. Zulks een beroep kent geen schorsende werking. Verder kan de vraag worden gesteld welk belang verzoekster heeft bij dit middel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekster kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, termijn welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Verzoekster is gedurende deze termijn niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande het ontbreken van een termijn die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

3.6. Verzoekster voert in een eerste middelonderdeel van haar tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, waarbij zij wijst op haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie punt 1.10.) en de elementen van sociale integratie die zij daar heeft aangevoerd. Zo wees verzoekster op haar uitgebreid netwerk, haar sociale integratie waarvan zij allerlei verklaringen overmaakte, en het feit dat zij nog nooit strafbare feiten heeft gepleegd.

3.7. Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing, moet verzoekster aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft in België en dat zij zich dus dienstig op deze bepaling kan beroepen. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie.

3.8. De elementen die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 februari 2017 (zie punt 1.10.), elementen die verzoekster thans herhaalt, betreffen louter een aantal ongestoffeerde beweringen. Verzoekster voegde daarbij nog twee verklaringen toe, maar ook deze stukken zijn geen bewijs van een groot sociaal en cultureel netwerk dat verzoekster zou hebben opgebouwd. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij voorafgaand aan haar in punt 1.10. bedoelde aanvraag een privéleven leidde in België op grond waarvan zij de verwachting kon koesteren dat de gemachtigde van de staatssecretaris ermee rekening zou houden of dienaangaande zou motiveren in de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoekster niet aan dat haar privéleven zodanige bijzondere feiten of omstandigheden inhoudt dat – gelet op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan en dat zij bij een andersluidende beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris de verwachting kon koesteren dat daaromtrent werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.9. In het tweede middelonderdeel van haar tweede middel wijst verzoekster op haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin zij, onder verwijzing naar een rapport van ‘Human Rights Watch’ en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, heeft gewezen op de actuele omstandigheden in haar land van herkomst die volgens haar bewijzen zijn van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden, maar de Raad ziet niet in waarom er dienaangaande in de bestreden beslissing nogmaals dient gemotiveerd te worden nu hierover reeds in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, het volgende werd gesteld: *“(…) Ook de verwijzing naar de toestand in de Democratische Republiek Congo (waar de toestand inmiddels totaal geëscaleerd zou zijn, waar de omstandigheden dramatisch zouden zijn en waar er sprake zou zijn van zware spanningen en geweld ten aanzien van burgers) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst in dit kader naar het World Report 2017 van Human Rights Watch d.d. 12.01.2017. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen*

melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkene beroept zich op de gespannen sfeer tussen de huidige Congolese president en de internationale gemeenschap, in het bijzonder België. Betrokkene haalt in dit kader verder aan dat er geen Belgische vluchten meer toegelaten zouden zijn in Congo. Voor deze beweringen baseert zij zich op het World Report 2017 van Human Rights Watch d.d. 12.01.2017. Echter, zoals hierboven reeds aangehaald handelt deze verwijzing over de algemene situatie in Congo en levert betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs. Volledigheidshalve merken we op dat de bewering dat er geen Belgische vluchten meer toegelaten zouden zijn in Congo een loutere bewering is, die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Verder merken we volledigheidshalve op dat België geen enkele keer vermeldt wordt in het voorgelegde rapport van Human Rights Watch. Het gaat hier dus louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enige vorm van objectief bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor de Democratische Republiek Congo geeft en stelt dat alle niet-essentiële reizen naar de Democratische Republiek Congo momenteel worden afgeraden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Congolese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in Congo hoogstwaarschijnlijk beschouwd zal worden als een buitenlander of Belg en dat dit een gevaarlijke situatie voor verzoekster zou creëren omdat de Congolese overheid geen inmenging van buitenaf zou dulden. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)” Verzoekster weerlegt deze motieven niet, noch brengt zij thans nieuwe elementen aan.

3.10. In het derde middelonderdeel van haar tweede middel beroept verzoekster zich op het hoorrecht. Het recht om in elke procedure te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

3.11. Waar verzoekster meent dat zij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel had moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie volgt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 tem 70). *In casu* blijkt dat verzoekster de elementen aangaande haar privéleven en betreffende artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen bij haar in punt 1.10. bedoelde aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden was haar nog te horen alvorens de bestreden beslissing te treffen. Bovendien werd hierboven reeds gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar privéleven van die aard is dat zij de verwachting kon koesteren dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat mocht zij nog zijn gehoord door alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, dit aanleiding zou hebben gegeven tot een andersluidende beslissing.

3.12. In een derde middel beroept verzoekster zich op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en meent zij dat zij had moeten worden gehoord om te kunnen onderzoeken of er in haar geval sprake is van een schrijnende situatie, hetgeen, zo stelt verzoekster, de gemachtigde van de staatssecretaris zowel bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als bij de huidige bestreden beslissing heeft nagelaten te doen. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn geen uitstaans heeft met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een louter nationale bepaling die geen uitstaans heeft met terugkeerprocedures. Verder kan verzoekster de aangehaalde bepaling van de Terugkeerrichtlijn niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk dat als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen, wat volledig behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten, er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. Nergens wordt er in artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn bepaald dat er een verhoor of iets dergelijks zou moeten plaatsvinden.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT